

Bože, tohle jsi chtěl

Hana Zagorová

on: Nic nežli noc, dusná než k zalknutí.

Blesky měly přinést očistu jako tenkrát.
Dnes ale ani jeden z nich
neotvívá cestu k nebi.
Ó, Bože, tohle jsi chtěl?

ona: Nic nežli noc, daleko do rozbřesku.
Jen poštolka počítá s tím,
že ji probudí slunce.

on: Pamatuju si tvé šaty tenkrát,
ale cos měla na sobě dnes...

ona: Ó, Bože, tohle jsi chtěl...

Abych usínala sama,
i když on je na dosah
a neměla to za zlé jemu ani sobě?

on: Ke škodolibé radosti těch,
co nám kdysi záviděli.

ona: Ó, Bože, tohle jsi chtěl?

on: Co se to s námi jen stalo.

Už se nezeptáme jeden
druhého, nač právě myslí.
Na hony vzdálení
svým předsevzetím,
jsme k sobě lhostejní
a zároveň se zraňujem'.
Ó, Bože, tohle jsi chtěl?

ona: Strach, lítost, pochyby...

žívíme každý sám v sobě,
ty a já, dva, co se potkali.
Kdo rozhodl o tom,
že se máme teď jenom míjet...
Ó, Bože, tohle jsi chtěl?

on: Ty a já... Jak to, že už nejsme,

jak to, že přesto existujem'...
Ty a já... To, co mělo přijít
a je už beznadějně za námi.

ona: Miluju, tedy jsem,
tak jsi to tehdy říkal.

on: Jsem! Ale mnohem méně

než bych mohl být
vinou vlastní nedostatečnosti.
Chtěli jsme vykonat hrdinské činy
a děti budou číst o našich selháních.

ona: Ale zamilovaná děvčata

budou dál vyhlížet svou hvězdu.

on: Zamilovaná jenom do lásky,
do vlastních představ
a odevzdají se z netrpělivosti.
Čekat je nuda...

ona: A přesto ty i já, každej z nás,
na něco čeká!

on: Čekat na rozbřesk.
Přijde i bez nás!
Jediná jistota.
Ta, z níž neplyne nic.

ona: Čekat na rozbřesk.
Přijde i bez nás!
Jediná jistota.
Ta, z níž neplyne nic.
Nic pro toho, kdo pro tmou nevidí noc,

ale poštolka počítá s tím,
že ji ráno probudí slunce.

Ó, Bože, tohle jsi chtěl?

on: Ó, Bože, tohle jsi chtěl.
Amen.